

DE RENE AV HJERTET

En legende om godhet

Byen der Ida bodde lå like ved elven, ikke langt fra kysten. Den lå mellom de gresskledde sandåsene som rullet mot vest inntil de gradvis fløt ut i et vidstrakt hedelandskap langt borte. Her hadde jorden vært i bruk i uminnelige tider, visste man, for i byens omegn var det funnet spor tilbake til oldtiden. Hustuffer og gravplasser og steinredskaper. Og ennå skjultes nok hemmeligheter om disse gamle kulturer under sand og torv. Men det har ingen betydning for denne fortellingen. Jeg bare beretter disse ting så du skal vite litt om landet der Ida bodde, at det var et gammelt land.

Det viktigste i Idas by var den store tekstilfabrikken, for det var der nesten alle arbeidet, også moren hennes. Lange, lange dager. Dette var nok en tid da ingen kjente til 5 dagers arbeidsuke eller til sosiale goder. En tid da lønnen var liten og arbeidet hårdt. Heller ikke var det mye å få kjøpt i butikkene dengang sammenlignet med idag. Skjønt for Ida og moren hennes spilte ikke det så stor rolle. Det lille moren tjente gikk med til hus og mat og tøy, det enkleste og billigste. Slik var det å være fattig og alene på den tiden. For Ida hadde ingen far, ikke som hun visste om iallefall. Moren hadde møtt ham en sommeraften, og mer fikk ikke Ida vite om det. Hvor han befant seg nå, var det ingen som kjente til. Kanskje var han langt ute på havet, for det var derfra han kom.

På søndagene, etterat de hadde vært i kirken, hendte det ofte at moren trillet Ida opp de lange bakkene til høyden over byen. Derfra var utsikten storslagen og de kunne se vidt omkring. Helst ønsket Ida at hun kunne gått turen selv, og gått den ofte, for hun likte å være på bakkekammen og se rundt seg - se ned mot byen, eller ut mot kysten, eller innover det åpne landet med den høye himmelen, der lerken sang. Og hun likte å se hvordan vinden fikk gresset til å bølge bortover skråningene som om det skulle være et hav. Om våren og sommeren, når det var blomster overalt, plukket de alltid med seg en struttende bukett til vasen på kjøkkenbordet, og der sto den nesten hele uken ut.

Kanskje engang når hun ble stor ville hun greie å gå opp til høyden ved egen hjelp, tenkte Ida, og det hendte hun spurte om det. Og moren som ikke ville ta motet fra barnet, som var hennes store glede på jord, svarte alltid ja, skjønt hun i sitt stille sinn undret seg bekymret om det noensinne ville lykkes. Men Ida syntes å slå seg til ro med svaret, eller kanskje hun ikke brydde seg så mye om det ennå, for hun hadde tusen ting å tenke på, tusen ting å spørre om, og hun var nesten alltid i godt humør.

Turene opp på høyden var begivenheter i disse to enkle menneskers ensformige liv. Selv om moren var aldri så trett etter en lang arbeidsuke, tok hun datteren med den anstrengende trækkingen opp stien for å få henne ut i naturen, vekk fra den lille og trange leiligheten, vekk fra den mørke og skitne leiegården, vekk fra de grå gatene.

De hadde med niste og hygget seg der oppe i mange timer hvis været tillot det. Og Ida pratet livlig i vei om alt hun så, og hun spurte og grov slik at den stakkars moren, som ikke visste så mye om det som var å vite, ofte ble henne svar skyldig. Men om moren visste lite om denne verden, så kunne hun mye om himmelen, for den snakket de ofte om. Ida likte godt å høre om dette merkelige landet med den evige byen der lyset alltid skinte, og med alle de glade menneskene som sto og sang så frydefullt foran den himmelske tronen. Ordet "frydefullt" nevnte moren ofte og henført, og øynene hennes strålte når hun sa det, for hun visste at også hun og Ida skulle stå der oppe og synges engang.

I himmelen der var det fint, det visste Ida. Det var akkurat som i eventyret. Og gatene var av gull. Men ikke slikt alminnelig gull som gullsmeden hadde nede i byen. Å nei, i himmelen var gullet så fint at det var klart som glass. Og rundt hele himmelbyen var det en mur som var laget av dyre edelstener. Jaspis og safir og beryll og hyasint. Det var akkurat som trylleord, syntes Ida, og hun så for seg hvordan steinene gnistret og strålte i de skjønneste farver.

Og i muren var det tolv kjempedigre perler, og i hver av dem var det en stor port som veldige skarer av jublende mennesker vandret inn gjennom mens de sang lovsanger om hvor godt det var i det himmelske riket. Også Ida gledet seg til å komme dit engang, for hun likte å synges, og hennes lyse, klare røst kunne høres overalt i kirken på søndagene når salmene bruste. Hun kunne mange av dem alt, og hun prøvde å lære seg flest mulig, så hun ikke skulle ha vanskelig for å følge med når hun sto i det store koret foran tronen der Gud satt i all sin prakt og hørte på.

- Perlene i himmelen må da være minst like store som denne gården, mente Ida en aften de satt og snakket om det. Hun hadde

ledd godt da moren hadde vist henne perlekjedene i et utstillingsvindu. Det var ikke rare portene man kunne få gjennom dem, nei. Ida klukket for seg selv når hun prøvde å se det for seg.

- Er det trær og blomster i himmelen, ville hun vite en annen gang, da de satt på bakkekammen i det varme solskinnet. Moren trodde det. Iallefall visste hun om Livets Tre, og det var blomster og fugler overalt, for hun hadde hørt om en mann for lenge, lenge siden; han het Franz av Assisi; og han hadde tatt med seg fuglene dit.

Jo, Idas mor visste mye om hvordan det var i himmelen, og når de to satt oppe på høyden og så mot horisonten, ante de hvilket veldig rom det måtte være der oppe, når det var så stort som dette på jorden.

Slik kunne mor og datter leve seg inn i en annen verden, et drømmerike med gjenskinns fra det himmelske, langt, langt vekk fra et fattigslig rom og kjøkken i en grå arbeidergård, i en trang gate.

- - -

Ida sa det aldri, for hun visste at moren ikke ville like å høre noe slikt, men hun syntes av og til det var kjedelig å gå i kirken. Riktignok var det morsomt med salmesangen som hun kunne synge, men presten talte så lenge, og hun forsto så lite av hva han sa. Noen ganger hadde hun kjedet seg så meget at hun rett og slett hadde sovnet. Andre ganger lot hun blikket flakke rundt i sognekirkens lille rom. Hun kjente alt som var der, bildene på veggene, alterpartiet og alle gjenstandene som hører en kirke til.

Maleriene var meget gamle, visste hun. De forestilte Jesu sjelekamp i Getsemane have; og Jesus som den gode gjeter med alle lammene samlet omkring seg; og oppstandelsen på den tredje dag. Der var også flere gamle malerier av fornemme mennesker som hadde skjenket sine portretter til kirken, for å minne om at de hadde gitt gaver til den. De hadde skjenket døpefonten i sølv, eller nadverdkalken i forgylt sølv, eller det lille skipet som hang ned fra taket og symboliserte livet og seilassen på livets hav, eller den lille lykten der det brant et lys for å fortelle om sannheten som skinte i mørket. Alt dette hadde de gitt til Guds ære, selvsagt. Det var bare det de ville minne om der de hang i sine tykke gullrammer.

Moren hadde fortalt Ida om dette, og de hadde lest tekstene under maleriene. Kronglete bokstaver på et gammeldags språk, navnene på dem det var bilde av, og hva de hadde gitt. Ida kjente det alt sammen, og hun hilste dem med blikket hver gang hun kom inn i kirken.

Særlig så hun ofte på det mektige krusifikset som reiste seg over alterbordet og dominerte kirkerommet. Den lidende Kristus i

legemsstørrelse hang blodig på sitt kors. Det var eldgammelt, hadde moren fortalt, sikkert mange hundre år. Og det var et klenodium hadde noen sagt, hva nå det var. Men Ida brydde seg ikke om klenodier og slike rare ord, hun syntes bare synd på ham der han hang og blødde og hadde det vondt. Tenk at det var sønn av Gud som skulle ha det slik. Hun var glad det ikke var henne som hang der. Da var det tross alt bedre som hun hadde det, med skinner på bena og krykker som hun vaklende kunne greie å bevege seg fremover med.

Ofte hadde hun hatt lyst til å gå opp og snakke med ham og si at hun syntes synd på ham, for hun tenkte også på hvor mye han var alene. Men det var alltid så mange i kirken på søndagene, og på hverdagene var det stengt, og hun ville at de to skulle være helt for seg selv når de snakket sammen. Men inni seg hvisket hun hver søndag noen ord opp til skikkelsen over alteret og fortalte ham hva hun hadde opplevd siden sist, og om mange ting som hennes barnlige sinn tenkte på og drømte om. Mange ganger hadde hun bedt ham si ifra til Gud at hun og moren måtte få det godt, og at de trette øynene til moren alltid måtte skinne slik som når de snakket om himmelen med perleportene, og om jubelkoret som sto og sang foran tronen.

Det var slik Ida satt og tenkte en søndag mens hun så mot korset. Presten talte over dagens tekst og menigheten satt søvnnig og hørte på. Hun hadde lenge sett de rare tegnene som var malt i gull på en lang plate rett over alterbordet, men hun hadde aldri festet seg ved dem. De lignet litt på bokstavene under portrettene av de fine menneskene, men de var mye tettere, og samtidig var de så kantete og med snirkler her og der. Moren lot til å lytte oppmerksomt til presten, men Ida spurte allikevel forsiktig hva de rare tegnene betød. Og moren, som hadde tungt for å lese selv latinsk skrift, hadde enda større problemer med gotisk. Bare med største møyе greide hun å tyde de første ordene, men da kjente hun igjen skriftstedet og kunne hviske tilbake:

- Salige er de rene av hjertet, for de skal se Gud.

Etter høymessen måtte moren forklare at rene av hjertet det var vi når vi var snille og gjorde godt mot andre. Da ble vi salige og skulle synges i englekoret i himmelen, og da skulle vi se Gud.

Etterat Ida hadde lagt seg samme kveld og hadde bedt aftenbønnen, ble hun liggende en liten stund og tenke på ordene om dem med de rene hjertene. Da kom plutselig den store tanken til henne. Den kom liksom av seg selv. All tretthet forsvant og hun ble lys våken: Hvis hun fikk et rent hjerte, så ville også hun møte Gud! Selvfølgelig var det slik. Hun måtte nesten le over at hun ikke hadde tenkt på det før. Hun ville få se ham, hun ville få møte

ham lys levende. Kanskje på gaten, eller kanskje i kirken eller oppe på bakkekammen når de gikk tur dit. Barnet reiste seg oppspilt i sengen og så drømmende ut i det halvmørke rommet. Det så tydelig for seg hvordan hun og Gud skulle møtes. De skulle treffes liksom helt tilfeldig, forestilte hun seg, og straks hun så ham, ville hun si:

God dag Gud! Husker du meg? Jeg heter Ida, og det er meg som ber til deg og som snakker til deg i kirken.

Det ville hun si. Og så ville Gud svare:

- Nei god dag, Ida! Naturligvis husker jeg deg, og jeg har tenkt på deg hele tiden, og jeg syntes det er så hyggelig at vi endelig møtes. Hvordan har du det?

Det ville han svare, tenkte Ida, og hun ville si at hun hadde det veldig bra, men at moren hennes hadde det vondt og var så trett.

- Kanskje du vil at jeg skal hjelpe henne og gjøre henne glad? ville Gud sikkert spørre, og da ville Ida straks si:

- Ja takk, det vil jeg veldig gjerne! (Og hun ville passe på å si takk, for moren hadde lært henne å være høflig).

- Men hvor har du vært hele tiden når du vet hvor gjerne jeg ville du skulle hjelpe henne? skulle Ida spørre. Og da ville Gud se sliten ut og si:

- Jeg vet hvordan dere har hatt det, du har så rett, så rett, Ida, men det er så mange som trenger meg, og jeg har så veldig mye å gjøre at jeg rekker ikke å være hos dere alle på en gang.

Ida nikket forståelsesfullt for seg selv der hun lå i sengen og tenkte ut samtalen med Gud, for heller ikke hun fikk gjort alt på samme tid.

Jo mer Ida fantaserte om dette, jo mer klippefast ble hennes tro på det fantastiske som nå skulle skje. Og før hun sovnet, hadde hun planlagt alt hun skulle gjøre for å få et hjerte så rent at hun skulle møte Gud.

Da Ida våknet neste morgen, husket hun straks alt hun hadde tenkt ut kvelden før. Moren, som hørte barnet fortelle, ble bekymret. For den stakkars kvinnen kunne nok tro på det himmelske i himmelen, men ikke på det himmelske på jorden. I sitt hjerte sto hun allerede i den store skaren foran Guds trone, der han satt i all sin herlighet. Og for sitt indre øye så hun hvordan hun sto i hvite klær sammen med sitt barn og sang. Frydefullt, frydefullt...

Og når hun sto der, ville hun høre en veldig og strålende engel spørre:

- Disse som er kledd i hvitt, hvem er de, og hvor kommer de fra?

Så ville hun høre røsten til apostelen Johannes som ikke ville skjønne noen verdens ting, og han ville si:

- Herre, du vet det.

Da ville engelen fortsette:

- Dette er de som er kommet ut av den store trengsel og som har rensset seg i Lammets blod. Derfor står de for Guds trone og synger lovsanger og tjener ham dag og natt i hans tempel, og han som sitter på tronen skal reise sin bolig over dem. De skal ikke sulte mere, eller tørste mere, og ingen hete og ingen kulde skal plage dem mere, ei heller noe ondt skal mere falle på dem; for Lammet, som står midt foran tronen, skal vokte dem og føre dem til kildene med Livets vann. Og Gud skal slette hver sorg av deres hjerter, og tørke bort hver tåre fra deres øyne; for de første ting er veket bort....

Slik visste Idas mor at det ville bli i himmelen. Men ikke på jorden. Og hun ante at barnet ville møte en skuffelse lenger fremme som hun instinktivt ville beskytte det mot: Den dagen da det ville forstå at all godhet hadde vært forgjeves, for den levende Gud ville ikke stå ved noen vei nede på jorden. Nei, det var først i himmelen vi ville møte ham - ansikt til ansikt.

Moren prøvde varsomt å få Ida til å akseptere dette. Det var da meningsløst, tenkte hun, at Ida med sine krykker og nesten lamme ben, skulle gjøre godt mot andre som hadde det vondt. Hun som var så snill hadde allerede et hjerte som var rent nok. Tvert om var det barnet selv som trengte hjelp, og langt mer enn de fleste.

Men Ida var så opprømt over det fantastiske som snart skulle skje, at hun ikke hadde tanker for annet. For slik er det rene og gode hjerte, det ser ikke sitt eget, det forstår ikke sin egen godhet. Det gode hjerte er så dumt, så dumt. Det synes det mangler så mye på å være godt, fordi det tror at det ikke strekker til. Det er så ydmykt fordi det ser at det ikke makter å lindre i all nød og trøste i all sorg. Derfor tror godheten at den ikke er god nok. Ja, sandelig, det gode og rene hjerte er så dumt, så dumt. For det tar feil! I en verden der kjærligheten er kald hos de fleste, og der mørket har en slik overveldende makt, så skinner godheten med desto større kraft og bringer desto større gleder.

Denne kraft kunne overvelde gamle og fattige som var glemt gjennom mange øde år, når de lukket opp og fikk se Ida stå der og rekke frem en liten bukett med ville blomster, som barnet med det største besvær hadde brakt til deres dør. Beveget mottok de miraklet. Ingen roser hadde noensinne vært skjønnere. Ingen stormann på jorden hadde noen gang fått noe større. Med godhetens mektige vingeslag ble barnets enkle gave løftet opp av

det jordiske og like inn i det himmelske.

Og slik var det lyset begynte å skinne. Blant mennesker med få gleder og mange sorger. I fattige og trange gater med grå og store gårder. For liksom det er med det onde, som kan bre seg som en mørk svulst og gjøre menneskenes sinn kalde og syke, så er det enda mer med det gode. Godheten har så mye større kraft, fordi menneskene lengter etter å se et slikt lys, og få varme sine frosne sjeler ved det.

Alle i gaten visste snart om Ida og hennes strev for å gjøre gode gjerninger og få et rent hjerte slik at hun kunne møte Gud. Det hadde hun strålende fortalt når noen spurte. Og alle hilste vennlig på henne når hun kom ned gaten med sine små blomsterbuketter, som hun møysommelig plukket oppe ved kirken, ved veien mot høyden. Eller hun hadde en liten pakke som hun brakte fra kjøpmannen til et menneske som var sykt, og som selv ikke kunne gå. Humpende på sine krykker slet hun seg langs husveggene, og opp og ned tunge trappeoppganger. Armene hennes verket av anstrengelsene, og det hendte hun var så utslitt om kvelden når moren kom hjem fra fabrikken, at hun nesten ikke orket å spise. Og datterens tilstand gjorde moren stadig mer engstelig, for hun forsto at den dagen nærmet seg da motløsheten kunne komme, når de harde realiteter ikke lenger lot seg benekte: Det var i himmelen vi ville møte Gud, ikke på jorden.

Men det Idas mor ikke kjente til ennå, var at når barnet kjempet seg frem langs gaten med sine små ærender, så kunne det av og til sees bevegelser i vinduenes gardiner fra gård til gård, og det fortalte at noen sto bakenfor og holdt øye med henne. Det var de som hadde fått del i godhetens mirakel, om det så var bare en eneste bukett, en eneste liten tjeneste. For Idas små og barnlige blomsterbuketter visnet ikke. Nei, de fortsatte å blomstre i hjertene.

Og de ga barnet tilbake det lille de kunne gi: Ord steg opp til den Gud som syntes å være så langt borte fra de fattiges gater. Om og om igjen ble det foldet hender, og tynne lepper beveget seg i lydløse rop mot himmelen. De svakeste av de svake forsøkte det latterligste av det latterlige - av bare takknemlighet og kjærlighet: De prøvde å rokke universets krefter. DE PROFUNDIS - av det dype kaller jeg på deg, Herre....

Men det visste ikke Idas mor. Hun visste heller ikke at ord gikk fra munn til munn, og tilslutt, ad skjulte veier, nådde frem til dem som har mer innflytelse enn gamle mennesker og en syerske i et arbeiderstrøk. Det er bare onde myter at alle i de høyere samfunnslag kun var asosiale mennesker som drev en kynisk undertrykking og utnyttelse av folket på den tiden. Blant dem var

også noen som så nøden og fattigdommen og som prøvde å hjelpe. Og ordene om Ida nådde nettopp en liten gruppe kvinner i disse kretser. De ble grepet av det de hørte, og i stillhet begynte de å virke.

Slik gikk det til at en dag i arbeidstiden, ble Idas mor plutselig kalt opp på direktørens kontor. Der hadde hun aldri vært før, og hun ble redd for at noe var galt og at hun skulle miste arbeidet, sin hele eksistens. Men på kontoret møtte hun to vennlige damer som fortalte den unge kvinnen noe merkelig. De ville at Ida og hun skulle reise til hovedstaden. Der hadde de avtalt at leger ved landets fremste hospital skulle undersøke barnet for å se om noe kunne gjøres for å helbrede lammelsen i bena. Poliomyelitt var ennå en sykdom man sto maktesløs overfor, og sjansene for at Ida kunne hjelpes var liten, men de ville prøve. Alt var betalt. Reisen, oppholdet og legene, landets beste. Og slik gikk det til at Ida og moren hennes for første gang opplevde noe nytt og spennende. De reiste med jernbanen ut i verden.

Vi skal ikke oppholde oss lenge ved dette intermesso. Det førte ikke til noe vellykket resultat. De beste måtte gi tapt. De greide det ikke. Men jeg forteller om denne hendelse så du skal få vite at mennesker av god vilje kan finnes overalt, skjult i de forskjelligste posisjoner i samfunnet. Så døm ingen. Stilt overfor det umulige blir vi alle like forsvarsløse og hjelpeløse. Men det reduserer aldri noens gjerning, som forsøker å gjøre det gode.

Moren, som hadde hatt et håp, var dypt skuffet. Men ikke Ida. Reisen hadde vært hennes livs store opplevelse, og hadde gitt henne ny kraft til å fortsette med det gode hjertes gjerninger. Og stadig var noe i bevegelse rundt barnet, for godhetens varme trenger inn overalt og gjør alle ting som nye.

Sognepresten hadde forlengst lagt merke til Ida, både i kirken om søndagene og når hun plukket de ville blomstene som vokste mellom gravene utenfor. Og han hadde sett at hun satt under gudstjenestene og så mot krusifikset mens hun beveget leppene svakt, som om hun snakket med Frelseren. Og det rørte ham. Daglig satt han på sitt kontor i sakristiet og gledet seg til å se Ida komme bortover gaten, og en dag hun plukket sine små buketter, kom han ut og spurte om hun ikke ville sitte inne i kirken og hvile seg litt før hun dro tilbake. Det ville Ida gjerne. Og slik gikk det til, at en sidedør alltid var ulåst når hun kom til kirkegården, og hver gang gikk hun inn og ble sittende alene og snakke lenge med den tause skikkelsen på korset. Hun fortalte om alt som hadde skjedd i gaten siden sist, og om alt hun ville gjøre, og om hvem hun ville besøke. Hun snakket om moren og om alle dem hun traff. Og hun syntes at de var så snille mot henne. Med

rørende naivitet fantaserte barnet om sine drømmer som strakte seg langt ut over barndommens rike.

Døren til sakristiet sto alltid på gløtt når Ida var i kirken og snakket til krusifikset, og der inne sto bestandig en som lyttet.

Før hun gikk, la Ida hver gang en liten bukett med markblomster på alteret foran Frelserens blodige føtter. Og slik ble de liggende inntil hun selv skiftet dem ut med friske. Det skjedde bare en liten endring: En dag sto plutselig et lite glass med vann der, og fra da av hadde blomstene alltid sin faste plass.

Men menigheten oppdaget at det var kommet en ny styrke og inderlighet over deres gamle sogneprest, og den var begynt å lytte. Kunne dette virkelig være den samme mannen som søndag etter søndag, år ut og år inn, hadde stått og preket tørt over dagens tekster? Han som tidligere talte som om han leste opp av en katalog? Hvor var de oppgitte bebreidelsene over all vår synd og skyld? Hvor var alle de trette formaningene om anger og omvendelse? Hvor var den uunngåelige oppfordringen om forsoning og frelse?

- Salige er de barmhjertige, for dem skal det gis barmhjertighet, lød det varmt fra prekestolen.

Menigheten hørte disse skjønne, gamle ordene som om det var første gang, og alle tenkte på Ida som satt sammen med moren der fremme.

- Han gir den trette kraft, og den som ingen krefter har, gir han stor styrke. Gutter blir trette og utmattes, og unge menn snubler. Men de som venter på Herren, får ny kraft og løfter vingene som ørner; de løper og blir ikke trette, de går og utmattes ikke....

Alle visste hvorfor ordene ble hentet frem, og de satt og nikket for seg selv, for ingen forsto hvordan det invalide barnet kunne orke alt strevet med blomstene og pakkene.

- Hvor fagre deres føtter er som kommer med gledesbud, som forkynder fred, og som bærer godt budskap....

Så sant, så sant, slik var det! Og flere og flere kom for å lytte i den stadig mer fullsatte kirken, for det ble fortalt fra munn til munn om hva som var skjedd. Sandelig, den gamle presten var ikke til å kjenne igjen.

Søndag etter søndag kom ordene strømmende, som fra utømmelige kilder, og nesten umerkelig ble alt som forvandlet. Det kom en vennlighet over stemningen i det fattige bystrøk som aldri hadde vært der før. For godheten gjorde sin gjerning, og i mørket av sorg og savn, lyste den med stor kraft.

Men kilden til denne forvandling, Ida, forsto ingenting av alt dette. Såsant været tillot det, og hun ikke var for sliten, fortsatte

hun ufortrødent gjennom sommeren med sine små tjenester, og hun ble elsket for dem.

- - -

Høsten kom og markens blomster ble borte. Ida var langsomt begynt å gå trett, for hun undret seg over hvor mange gode gjerninger hun måtte utføre for at Gud skulle være fornøyd med hjertet hennes. Og nå som det ikke lenger var blomster å gå rundt med, hadde hun så lite å gjøre. Nabokonen, som passet på henne om dagen mens moren var på arbeid, kunne fortelle at Ida ofte bare satt hjemme og så melankolsk ut av vinduet. Men moren, som hadde merket den gode virkningen Idas små tjenester hadde hatt i strøket, prøvde nå å oppmuntre sitt barn: Gud møtte henne hele tiden på en usynlig måte, og i himmelen ble alle hennes gode gjerninger skrevet opp i en stor bok. Og den dagen Ida sto foran den herlige, gyldne tronen med alle englene og erkeenglene rundt, ville boken bli tatt frem og alt ville bli lest opp. Og Gud ville smile og si:

- Velkommen til himmelen, Ida, du min gode og tro tjener! Så mye godt du gjorde med det lille du hadde. Gå nå inn til din Herres gleder.

Slik ville det bli!

Men Ida var ikke helt fornøyd med dette. Hun hadde sett så frem til å få møte Gud nede på gaten eller oppe ved veien, og helt synlig, og hun hadde jo tenkt ut alt de skulle si til hverandre. Nei, morens oppmuntringer maktet ikke å fjerne en liten sky av skuffelse over at Gud ikke forlengst hadde møtt opp. Og på søndagene, når de var i kirken, satt hun av og til og sendte tanker med barnlige bebreidelser til skikkelsen på korset, for hun syntes hun hadde vært så god som hun greide å være, og hun forsto ikke hvordan hjertet hennes kunne bli renere enn det var.

- - -

Slik gikk dagene, og det ble sent på året. Da kom det en tilreisende predikant og talte i bedehuset som lå borte ved elven, og helt overraskende brøt det ut en stor vekkelse. Folk strømmet til. Lokalet var fullsatt kveld etter kveld, og det ble ropt halleluja, og det var tårer, og det var glede, og aldri hadde det vært sett noe lignende i byen. Ida, som ikke ante at det var hun og hennes små gjerninger som hadde lagt grunnen til denne forvandling, fikk høre om møtene, for det ble snakket om dem overalt. Og hun hørte merkelige ord om at "evangeliet ble forkynt for fattige", og om at "syndere omvendte seg".

Moren tok Ida med på et av møtene, men barnet ble helt forvirret og syntes alt var så rart. Det var fullt av mennesker som ropte "halleluja" om og om igjen. Det var mange som ba høyt i

munnen på hverandre, og det var andre som gråt mens de sto på knærne med ansiktet gjemt i hendene. Og presten snakket så veldig høyt. Han beveget armene voldsomt hele tiden, og med bibelen løftet i den ene hånden. Og han brukte rare ord som hun ikke hadde hørt før. Alt virket så fremmed og rotete og bråkete liksom. Det var så helt anderledes enn hun var vant til fra søndagene i kirken, hvor alle satt rolige og sang og hørte prekenen og bønnene. Nei, Ida likte seg ikke der, og moren tok henne ikke med dit mere.

Men vekkelsesmøtene fortsatte, og i gaten begynte det å gå rykter. Det ble snakket om at undere var skjedd. Det fortaltes at noen som hadde vært syke var blitt helbredet. Og temperaturen i vekkelsen steg. Det var skjedd mirakler i Guds hus. Og dette hørte Ida om.

Moren måtte fortelle hva mirakler var, og at mannen som hang på korset i kirken hadde helbredet mange dengang han levde blant menneskene på jorden. De blinde hadde fått se, de døve hadde fått høre, de stumme hadde fått juble, og de lamme hadde fått gå. Moren tenkte ikke nærmere over hva hun sa. Hun bare husket Skriftens ord om miraklene som var skjedd for lenge, lenge siden.

- Men de skjer jo også idag, slik som de forteller om møtene, sa Ida, og moren ble usikker og kunne ikke svare, for hun hadde også hørt om disse hendelsene. Men igjen var barnets tro den sterkeste, og som en forklarelse kom den store tanken ennå engang og fikk feste i hennes sinn. Selvfølgelig! Det var der hun skulle møte ham. Det var ikke på gaten eller ved veien. Han var kommet, og hun hadde vært der, men ikke sett ham. Hvor dum hun hadde vært! Og nå som hjertet hennes var helt rent og all ting. Det var bare å gå dit, så ville hun få se ham.

Det var sjelden Ida gikk ut etterat det ble mørkt. Gatene var dårlig opplyst og få var ute. Men den kvelden var hun helt bestemt: Hun ville gå en tur alene, og hun ville ikke si hvor hun skulle. Moren undret seg over dette og likte det ikke, men Ida holdt sta på sitt, og fikk tilslutt lov - med mange formaninger. Det som moren ikke visste, var at barnet hennes straks etter hastet mot stedet der Gud var og hvor miraklene skjedde. De mange turene i gatene og trappeoppgangene hadde gjort henne så sterk i armene, at det ikke gikk lang tid før Ida nådde frem til det fullsatte lokalet. Mange kjente henne, og hun fikk beredvillig plass langt fremme.

Møtet var begynt. Stemningen var full av forventninger og sterke følelser kom i bevegelse. Etterat forkynneren var ferdig med sin bevegede tale og mange gråtende hadde fått fred ved

alterringen, begynte forbønnen for de syke. Forsamlingen, som hadde sett undere skje tidligere, nådde et følelsesladet klimaks ettersom navn på lidende mennesker ble ropt opp og noen syke ble fulgt opp til forkynneren som la hendene på dem.

- Herre, undrenes Gud! - ropte han - Kom nær med kraft og helbredelse til disse syke som vi legger frem for deg. I Jesu navn....

Og forsamlingen ropte "Amen!" og "Herre Jesus, kom!" ettersom bønnen skred frem, stadig mer inderlig.

Men så stanset predikanten plutselig. Ropene forstummet, og alle så overrasket mot alterringen, for der sto Ida - vendt mot forsamlingen. Hun støttet seg skjelvende til krykkene. Hennes øyne var oppspilte og hennes ansikt virket ekstatisk.

Alle forsto situasjonen. Dette lille menneske, som hadde plantet blomster i deres hjerter og vist dem hva godhet var, sto alene foran den veldige Gud og utfordret ham på hans ord: "Alt som dere ber om i mitt navn, skal dere få". Som ved et trylleslag ble forsamlingen sveiset sammen til en målrettet enhet, og med overveldende kraft steg denne ene bønnen inderligere, varmere, mer beveget enn noen mot det himmelske: På ditt ord, Herre! I ditt navn!

Aldri hadde disse enkle menneskenes hjerter vært mer ydmyke, aldri hadde deres skjelvende tro strukket seg etter et større mirakel: Ikke for oss selv, Herre, for vi er ikke verd det. Men for henne - for henne!

Borte var alle hallelujaene, borte var alle stønn og sukk, borte var alle eksalterte utrop. Forsamlingen bare sto som én og rakte sine hender opp mot Ham, den mektigste: La det skje, Herre! La det skje!

Den elektrifiserende stemningen hadde fullstendig fått makt over Ida. Plutselig kastet hun krykkene til side og begynte å gå stivt fremover, som en robot, de første skrittene i sitt liv, uten hjelp. Det var ikke til å tro. Hun gikk! Forsamlingen var overveldet. Miraklet var skjedd! Og et brus av hallelujarop fylte lokalet. For hvert nytt skritt barnet stampet seg frem uten annen støtte enn skinnene langs bena, strømmet takksigelser og lovprisninger mot taket: Han er iblant oss! Han lever, han lever...!

Ida var kommet et godt stykke ned midtgangen, ustøtt og stytete. Men da sviktet plutselig bena under henne. Kroppen greide ikke påkjenningen mer. Den hadde ytet sitt ytterste, alle krefter var uttømt, og barnet falt forover og ble liggende urørlig av utmattelse.

Lamslått og forferdet så forsamlingen det som skjedde. Dens hjelpeløshet var gripende. Aldri hadde bønnen vært løftet av en større tro og et inderligere håp. Aldri hadde kjærligheten fylt

hjertene mer. Nederlaget kunne ikke vært større, mer knusende! Alle sank sammen på stolene i trykkende stillhet mens Ida fikk tilbake krykkene og ble hjulpet opp. Hun var likblek, men helt rolig da hun begynte å humpe mot utgangen. Ingen fikk følge henne, hun ristet bestemt på hodet, hun kjente veien hjem. Alle så etter henne med øyne som var fulle av tårer, for deres sorg var så overveldende, deres fortvilelse så dyp.

Men en mann reiste seg fra benkene og fulgte etter Ida ut, og han nikket til menigheten som tegn på at han ville holde øye med henne.

Ida merket ikke dette. Hun beveget seg bare tungt og mekanisk bortover gaten, som bedøvet. Hun følte liksom ingenting. Den voldsomme kraftanstrengelsen og den sterke reaksjonen hadde slått henne helt ut. Hun var bare trett, så uendelig trett, og tilslutt ség hun ned på en trapp som stakk ut i det smale fortauet. Der sank hun sammen. En liten stund satt hun stille, men så kom plutselig gråten og overveldet henne.

Hun forsto det nå. Moren hadde hatt helt rett. Gud ville ikke komme på veien og møte henne. Han ville ikke stå på hjørnet og si "God dag Ida!". Han var ikke noe sted. Hun hadde gjort alt forgjeves. Blomstene. Ærendene. Slitet i alle trappene. Strevet opp og ned gatene. Hundrevis av timer. Til ingen nytte. Gråten var blitt så voldsom at den vesle pikekroppen ristet, og hun merket nesten ikke at en skikkelse satte seg ned ved siden av henne og begynte å stryke henne trøstende over håret. Hun var så helt i sin egen verden av sorg, fullstendig knust av skuffelse og fortvilelse.

Det gikk en lang stund før gråten langsomt stilnet av, og hikstende og forbauset oppdaget hun at mannen som hadde strøket henne over håret, nå sto på knærne foran henne. Varsomt la han krykkene til side, og så begynte han å løse remmene som festet skinnene til bena. Hun så forgrått på dette merkelige som skjedde, men hun følte seg ikke det minste redd over å være sammen med den fremmede. Det var liksom slik det skulle være. I den mørke gaten kunne hun ikke se hvem han var. Men så la hun merke til hendene hans, og i det svake lyset syntes hun å skimte åpne sår, og med ett kjente hun igjen merkene etter naglene. Impulsivt tok hun på hendene hans med sine, for nå kjente hun ham igjen. Og hun ble så overrasket at hun rent glemte å si "God dag Gud! Kjenner du meg? Jeg heter Ida...". Men det var ikke nødvendig heller. Hun smilte strålende til ham, og hun så at han gjorde det samme til henne, for de to kjente hverandre så godt, så godt.

Også skinnene ble lagt pent til side, deretter reiste han seg og tok henne i hånden. Og Ida følte hvordan en kraft strømmet

gjennom hele kroppen, og hun merket hvordan bena bare ble sterkere og sterkere for hvert øyeblikk. Tilsist kunne hun reise seg opp og stå, og hun merket at alle lemmer hadde full førlighet, og hun kunne nesten ikke tro at det var slik.

Så begynte de to å gå hånd i hånd oppover gaten, men Ida følte seg så glad at hun fikk en ubendig lyst til å springe fort avsted. Og hun slapp hånden hans og begynte, først langsomt, prøvende, men så hurtigere og hurtigere, sikrere og sikrere, å løpe og løpe. Hele gaten opp - og så tilbake igjen. Hun løp og følte seg så lett, så lett. Og hjertet hennes jublet, for det utrolige hadde skjedd! Ja, sandelig - salige er de barmhjertige, for dem skal det gis barmhjertighet!

Men så husket hun plutselig på ham, og hun bråstanset for å se hvor han var blitt av. Gaten lå tom. I den svake belysningen var ingen å se. Hun speidet rundt alle steder, men han var borte. Et øyeblikk ble hun lei seg for at hun ikke hadde sagt adjø, men så forsto hun. Selvfølgelig, slik var det jo! At hun ikke skjønnte det straks! Og hun som før kunne ta en halv time dit opp, var nå ved kirken på minutter. Andpusten sprang hun bort til sidedøren, spent på om den var låst. Men hvor forunderlig, det var den ikke!

Inne i kirken var det nesten belgmørkt, og hun måtte famle seg frem til alterringen. Gjennom de buede, romanske vinduene kom et svakt stjernelys og tegnet korsets kontur, og hun kunne skimte at han igjen hang der med sin smerte. Ida slepte en av de tunge kirkestolene bort til alteret og nådde såvidt opp til føttene hans når hun sto på den. Hun tok forsiktig på ham en liten stund, og hun syntes foten var levende og varm. Så hvisket hun opp til ham:

- Takk, kjære du!

Ida kunne ikke se det, men hun var sikker på at han nikket og smilte tilbake.

- - -

Dette hendte for så mange år siden, og det er neppe noen som husker det lenger. Men kanskje du en eller annen gang kommer til Idas by? Da skal du besøke den lille, hvitmalte kirken som ligger trygt med sine eldgamle steinvegger og sitt klokketårn ved foten av bakkene mot høyden, og du skal vite at det var der det skjedde.

Går du inn i kirken og stiller deg foran alteret, vil også du stå under det mektige korset med den lidende Kristus. Da vil du sikkert se de store og rare skrifttegnene i gull som er skrevet under, og hvis du ikke kan tyde hva som står, så skal jeg minne

deg på det:

***SALIGE ERE DE RENE AFF HIERTET
THI DE SKULLE SEE GUD***